

Τα άγια Θεοφάνεια και το μυστήριο του αγίου Βαπτίσματος.

Από τον Συναξαριστή.

Η εορτή των Θεοφανείων ονομάζεται και εορτή των Φώτων. Η πρώτη αυτή αποκάλυψη του Θεού ως Τριάδος (Τρι-ενότης) αποτελεί επίσης αποκάλυψη της ύπατης κλήσης του ανθρώπου, που καλείται να γίνει θέσει υιός Θεού, χρισμένος «χριστός» του Αγίου Πνεύματος και μέτοχος του τριαδικού Φωτός δια της συσσωματώσεως του εν Χριστώ στο μυστήριο του αγίου Βαπτίσματος, που καθιερώνεται την σημερινή ημέρα.

Ο Θεός είχε αναγγείλει εκ των προτέρων στον Ιωάννη ότι το βάπτισμα μετανοίας θα λάβει τέλος την ημέρα της Βάπτισης του Χριστού: «εφ' όν αν ίδης το Πνεύμα καταβαίνον και μένον επ' αυτόν, ούτος εστίν ο βαπτίζων εν Πνεύματι Αγίω» (Ιω. 1:33). Το βάπτισμα του Ιωάννη τελειώνει επομένως αυτή την ημέρα για να δώσει τη θέση του στο βάπτισμα που θα τελούν οι Απόστολοι επί τω ονόματι Ιησού Χριστού (Πραξ. 2:38) και το οποίο εφεξής έχει τη δύναμη να συγχωρεί τις αμαρτίες και να κοινωνεί το Άγιο Πνεύμα.

Βυθιζόμενοι μέσα στα ύδατα που με την προσευχή της Εκκλησίας ταυτίζονται με τα ύδατα του Ιορδάνη, οι νεοφώτιστοι εισέρχονται στην Εκκλησία με τον ίδιο τρόπο που ο Κύριος εγκαινίασε το δημόσιο βίο του· επιπλέον, μιμούμενοι τον θάνατό Του και την κάθοδό Του στον τάφο, οι νεοφώτιστοι γίνονται μέτοχοι στην Ανάστασή Του, ενδύονται τον Χριστό (Γαλ. 3:27) και μυσούνται στη νέα βιοτή στο φως του Αγίου Πνεύματος:

«Όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν. Συνετάφημεν ουν αυτώ δια του βαπτίσματος εις τον θάνατον, ίνα ώσπερ ηγέρθη Χριστός εκ νεκρών δια της δόξης του Πατρός, ούτως και ημείς εν καινότητι ζωής περιπατήσωμεν» (Ρωμ. 6:3-4).

Ο Μωυσής, προτύπωση του Χριστού, έσχισε στα δύο τα νερά της Ερυθράς Θαλάσσης κτυπώντας τα με το ραβδί του, όπως με σταυρό, και όταν όλος ο λαός του την διέσχισε χωρίς να βραχεί, επανέφερε τα νερά στη φυσική τους κατάσταση κατακαλύπτοντας το Φαραώ και τον στρατό του (Εξ. 14). Κατά παρόμοιο τρόπο όταν ο Χριστός κατήλθε στα νερά του Ιορδάνη, αυτά δεν μπόρεσαν να αντέξουν το πυρ της θεότητας, και σύμφωνα με τις προφητείες «ο Ιορδάνης εστράφη εις τα οπίσω» (Ψαλμ. 113:3): ανέτρεψαν δηλαδή τους νόμους της φύσης της μολυσμένης από το αμάρτημα του Αδάμ. Φορείς θανάτου και φθοράς, κατοικητήρια πνευμάτων ακαθάρτων, τα ύδατα μετά την κάθοδο σε αυτά του Ηλίου της Δικαιοσύνης, καθίστανται φορείς φωτός και καθάρσεως των αμαρτημάτων(*).

Ανελκύοντας από τα ύδατα την ανθρώπινη φύση που πορευόταν στη σκιά του θανάτου και οδηγώντας την στην επίγνωση του Τριαδικού φωτός, ο Κύριος ανατρέπει σήμερα και μεταμορφώνει σε βάθος τους νόμους του αισθητού κόσμου και του σύμπαντος. Όπως το είχαν προαναγγείλει οι Προφήτες, αναπλασθείς και διαποτισθείς από το μυστηριακό Φως του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ο κόσμος ο αισθητός που συμβολίζει ο Ιορδάνης ποταμός, καθίσταται μέτοχος της σωτηρίας και της χαράς της ανθρωπότητας που ανακαινίζεται από το Άγιον Πνεύμα.

«Ευφράνθητι, έρημος διψώσα, αγαλλιάσθω έρημος και ανθείτω ως κρίνον, και εξανθήσει και αγαλλιιάσεται τα έρημα του Ιορδάνου... και ο λαός μου όψεται την δόξαν Κυρίου και το ύψος του Θεού...» (Ησ. 35:1-2). «Οι διψώντες, πορεύεσθε εφ' ύδωρ... και αντλήσετε ύδωρ μετ' ευφροσύνης εκ των πηγών του σωτηρίου· και ερείς εν τη ημέρα εκείνη· Υμνείτε Κύριον, βοάτε το όνομα αυτού, αναγγείλατε εν τοις έθνεσιν τα ένδοξα αυτού, μιμνήσκεσθε ότι υψώθη το όνομα αυτού» (Ησ. 12:3-4). «Υπέκλινας κάραν τω Προδρόμω, συνέθλασας κάρας των δρακόντων, επέστης εν τοις ρείθροις, εφώτισας τα σύμπαντα, του δοξάζειν σε Σωτήρ, τον φωτισμόν των ψυχών ημών» (Δοξαστικόν Μ. Εσπερινού).

Το νερό που αγιάζεται πριν από κάθε βάπτιση, την ημέρα των Θεοφανείων και σε πολλές άλλες περιστάσεις, με τον Σταυρό και την επίκληση του Αγίου Πνεύματος γίνεται «ύδωρ ζων» (Ιω. 4:10), λουτρόν παλιγγενεσίας και αποκτά θεία δύναμη ιαματική και καθαρτική ψυχών και

σωμάτων. Το αγιασμένο ύδωρ έτσι γίνεται φορέας της δύναμης της Απολυτρώσεως, της χάριτος του Χριστού, της ευλογίας του Ιορδάνη, είναι «αφθαρσίας πηγή, αγιασμού δώρον, αμαρτημάτων λυτήριον, νοσημάτων αλεξητήριον, δαίμοσιν ολέθριον, ταις εναντίαις δυνάμεσιν απρόσιτον, αγγελικής ισχύος πεπληρωμένον...» (Ευχή Μ. Αγιασμού).

Γι' αυτό, αφού ραντισθούν με αυτό οι πιστοί μέσα στην Εκκλησία, πίνουν κατόπιν τον αγιασμό και γεμίζουν φιαλίδια για να ραντίσουν σπίτια, αγρούς, αντικείμενα της καθημερινής ζωής... Παραμένοντας θαυματουργικά άφθαρτο για μήνες, και για χρόνια ακόμη, ο αγιασμός των Θεοφανείων, και κάθε ύδωρ αγιασμένο από την Εκκλησία, μπορεί επομένως να χρησιμοποιηθεί σε κάθε περίπτωση για να φέρει σε πέρας την ανακαίνιση και τον αγιασμό τού κόσμου και να καταστήσει ολόκληρη τη ζωή των χριστιανών μια ατελεύτητη Θεοφάνεια και αποκάλυψη του φωτός της θείας Δόξης.

(*) Βλέπε το προφητικό συμβάν του γλυκασμού των πικρών υδάτων του Μερρά από τον Μωυσή, ρίχνοντας μέσα ένα κομμάτι ξύλο (σύμβολο του Σταυρού): Εξ. 15.

Από το βιβλίο: Νέος Συναξαριστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, υπό Ιερομονάχου Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου. Τόμος πέμπτος, Ιανουάριος. Εκδόσεις Ορμύλια, σελ. 77.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>